

■ מאת אבי אובליגנהרץ

בתחילת יוני יוקרן סרטו של אילן פרנק, טיים מסוקים ובעל צל"ש, בערוץ 8 של הכבלים. הסרט „מסוקי עילית: ציפורי הטרף“, המאפשר לצופים להציץ לתוך עולמם המורכב של טייסי מסוקים מהטובים בעולם, נעשה עבור רשת „דיסקברי“, על ידי חברת „גולדבאר“ האמריקנית בשיתוף עם „נוגה תקשורת“ הישראלית. את שירותי ההפקה סיפקה חברת „פלון“. לאחרונה אף התקבל הסרט לפסטיבל הסרטים של ניו־יוק.

פרנק, בן 41, נולד בחולון לאב כימאי ששירת ביחידת המדענים של חיל האוויר, ולאם שפיקדה על ספריית חיל ההנדסה. הוא למד בבית הספר התיכון במגמת אלקטרוניקה, וב־1975 התקבל לקורס טיס של חיל האוויר. לאחר שנה נשלח ללמוד בבית הספר למסוקים של הצבא האמריקני בפורט ראקר, אלבמה. עם שובו ארצה הוצב בטייסת יסעורים, ובין השנים 1977–1985 לקח חלק במבצעים רבים בעומק שטח האוייב, מבצעים שהשתיקה יפה להם.

אילן פרנק (41), טייס מסוקים, נקרא לחלץ כוח צנחנים שפשט על יעדי מחבלים בלבנון ● רגע לפני שנחת נפתחה עליו אש תופת. פרנק לא היסס, המשיך במשימה וחילץ בשלום את כל 25 הלוחמים ● „לא האמנו שנצא חיים מהתופת הזאת“, אמרו לו הצנחנים ● על פעולתו זו קיבל צל"ש ממפקד חיל האוויר ● לימים הפך לבמאי קולנוע, ובקרב יוקרן סרטו התיעודי על טייסי מסוקים בעולם שהזמינה „דיסקברי“

צוות חילוץ. „לפעמים אנחנו צריכים לירות כדי להרוג“

מצלמים את הסרט. „אמרו לי שעשיתי שירות חשוב לטייסי המסוקים“

מילאכי

החילוך הנעוצת הזאת, תחת אש אוייב, קיבל פרנק צל"ש.

■ ■ ■

ב־1983 יצא פרנק לשנת חופש באלסקה, וכשחזר התמנה למפקד אגף מבצעים בטייסת יסעורים, תפקיד שמילא עד שהשתחרר ב־1985. לאחר השחרור יצא ללמוד בסאן פרנציסקו, וסיים בהצטיינות לימודי תואר ראשון בקולנוע, טלוויזיה, משחק ואנתרופולוגיה.

חבר שלו, שלמד איתו באוניברסיטה והפך למפיק, הציע לו לעבור איתו. פרנק הסכים, ושימש עוזר במאי בפרסומות, הופיע כשחקן ופעם אף שימש מנהל הפקה של סרט פעולה. ב־1995 נחת בחוליוור וניסה לעניין מפיקים שונים בעשיית סרט על יחידות עילית של מסוקים בצבאות שונים בעולם. ערוץ „דיסקברי“ נדלק על הרעיון, הקציב לכך 700 אלף דולר, ותוך חודשים אחרים

תקיפה יעיל, ושיכללו אותם בתחום זה. אחרי מלחמת יום כיפור נכנסו המסוקים ככלי תקיפה גם לצה"ל.

„היום אין קונפליקט בעולם שלא מעורבים בו מסוקים“, הוא אומר. „בישראל דלתות בזכות עברו. בגלל דיק קורי, מפקד טייסת האפאצ'י המהוללת ממלחמת המפרץ ומכר ותיק מימי קורס הטיס שעשה פרנק בארה"ב, שמח לשלף איתו פעולה. יותר מאוחר הצטרפו לפרויקט גם חיילות האוויר של גרמניה, טיוואן וירדן.

שלושה חודשים נמשכו הצילומים על הסרט, המספק לצופים מידע הן על חייהם ועולמם של הטייסים, והן על מקומו של המסוק בתורת הלחימה המודרנית.

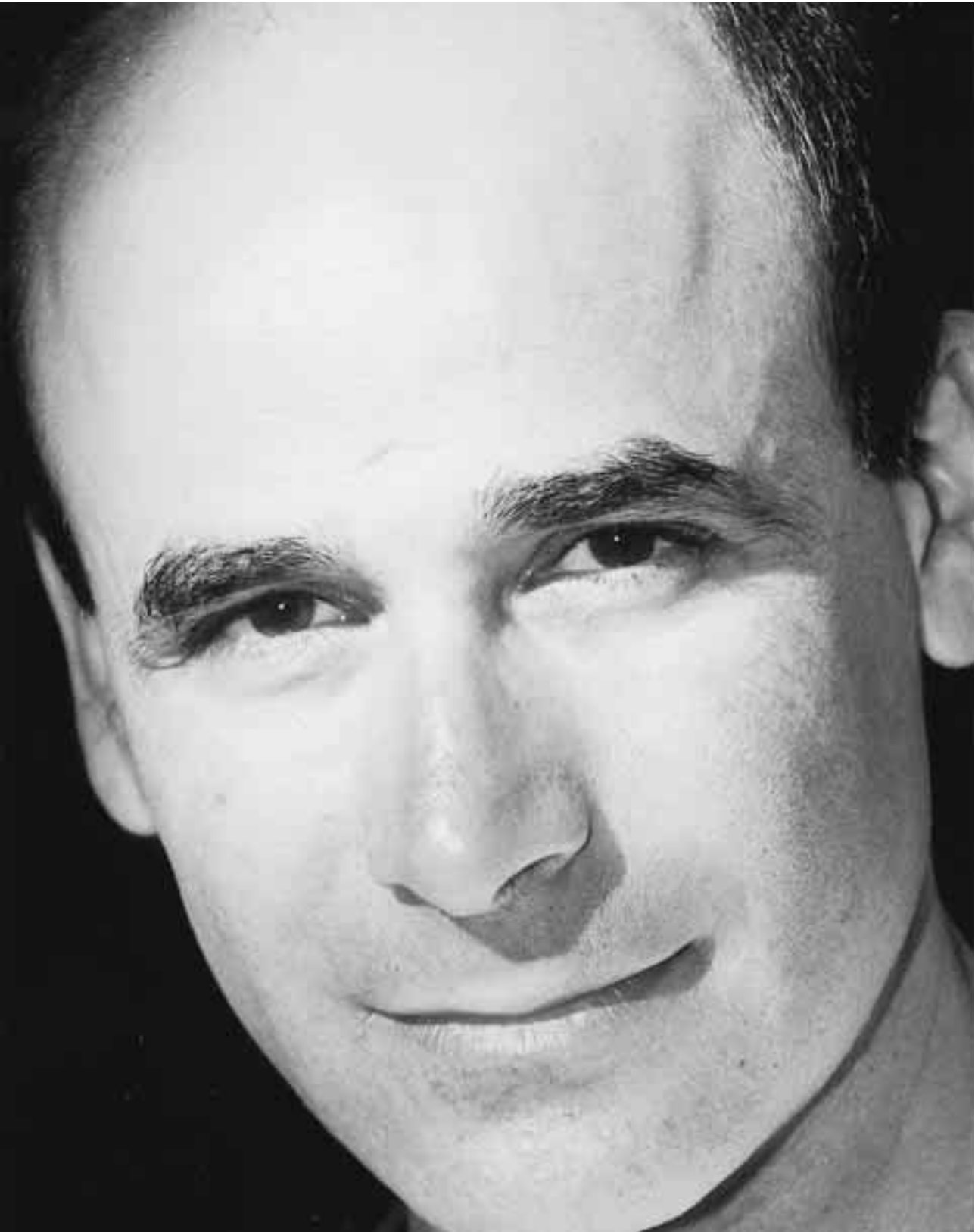
עד מלחמת וייטנאם, מספר פרנק, נחשבו המסוקים לכלי שעיקר תפקידו להעביר כוחות ולחלץ פצועים. במלחמת וייטנאם גילו האמריקנים את יכולתם להפוך לכלי

ומרתקת“. ואילו מפקד טייסת, סא"ל ג' אומר, ש„אני לא סריסט, אני הומניסט, אבל כשאני רואה צלב על המטרה, כל מה שיש לי בראש זה לפגוע ולהשמיר“.

■ ■ ■

העבודה על הסרט, אומר פרנק, היתה חוויה בפני עצמה. „השילוב של קולנוע עם טיסה, שני תחומים שאני מאוד אוהב, הפכו את העניין למשהו מאוד מיוחד מבחינתי“, הוא אומר. „כשישבתי מול טייסי אפאצ'י אמריקנים, או טייסים גרמנים, נוצרה בינינו אהדה אנשים מאוד הומניים ומוסריים, ומצר שני, חלק מהעבודה שלהם זו לירות על מנת להרוג“.

באחת הסצינות מספר טייס ישראלי, שמטעמי ביטחון שדה אינו רשאי לחשוף את פניו, כי השילוב של טיסה בגובה נמוך, משימות בעורף האויב והירי על מנת להרוג, עושה את העבודה שלו ל„מעניינת

אילן פרנק. „הטייסים הפכו לחברים שלי ופתחו לי דלתות שלא היו נפתחות אילו לא הייתי בעצמי טייס“. הצלומים: זיו קורן

הברזל

יש הברזל בין תורת הלחימה והאימונים של הטייסים האמריקנים לישראליים?

„הטייסים שלהם הם קורס כל חיילים. הם עוברים אימונים כמו החיילים הקרביים, לומדים שראות, עוברים אימוני כושר, ספלינג, מטווחים וצניחה. בקיצור, כל מה שעובר לוחם. זה מאוד הפתיע אותי ואמרתי להם שאני מצדיע להם על כך. האמת היא שזאת שיטה טובה וחשובה. אצלנו זה לא מקובל. אחרי סיום קורס הטיס עושים מדי פעם יום שדה, שבמהלכו יוצאים למטווח, אבל זה בעיקר מיץ יום כף. אצלם יש גם הפרדה בין טייסים שרוצים להתקדם בשרשרת הפיקוד, לאלה שרוצים רק לטוס.

„יש שם אנשים שסטים על אותו כלי עשר ועשרים שנה, אנשים שצברו 4,000 שעות על מסוק ונחשבים לחוד התנית של הטייסת. אצלנו מפקד טייסת הוא הטייס הכי טוב, או בין הטייסים המצטיינים. אצלם זה

„אין היום קונפליקט בעולם שלא מעורבים בו מסוקים. בישראל הם נלחמים כמעט מדי יום. לכולם ברור שאי אפשר להשיג יתרון אסטרטגי בלעדיהם“

בכלל לא קשור. מפקד טייסת הוא מי שמתאים להיות איש מנהלה. חוץ מזה, בגלל אילוצים של זמן וכסף, לטייס הישראלי יש הרבה פחות זמן להשיג את הרמה הביצועית הדרושה. להם יש הרבה יותר זמן“.

בסרט שלך רואים שבארה"ב יש לא מעט נשים שמטיסות מסוקים ומבצעות אותן מטלות כמו הגברים. גם בארץ אפשר ליישם את זה?

„אין לי בכלל ספק שנשים יכולות לעשות את זה. אם זה לא קרה עד היום, זה רק בגלל מעצורים מנטליים והיסטוריים. אין דבר שנשים לא יכולות לעשות. מאוד הפתיע אותי שמפקד חיל האוויר לשעבר, אלוף הרצל בורינגר, השתמש בטענה שנשים לא יכולות כי הן נכנסות להריון. לא די בכך שהן נושאות בעול המשר המין האנושי, עוד מענישים אותן על כך? זאת חרפה. לדעתי, צריך לפצות אותן על כך“.

■ ■ ■

מאו הושלם הסרט, „מסוקי עילית: ציפורי הטרף“ נפתחו לא מעט דלתות בפניו של אילן פרנק. נכון לעכשיו, מחכה לו הצעה לפרוייקט נוסף במסגרת „דיסקברי“. פרנק קצר גם שבחים רבים בקרב הטייסים האמריקנים, שהשתתפו בסרט וראו את המוצר המוגמר. „הם אמרו לי שעשיתי שירות חשוב מאוד לטייסי המסוקים בעולם כולו, שסיפרתי את הסיפור שלהם על כל המורכבות שבו“.

החלום של פרנק הוא להיות כמו הבמאי האוסטרלי סקוט היקס, שעשה את הסרט „ניצוצות“. היקס התחיל את הקריירה כבמאי סרטים ברשת „דיסקברי“, ומשם עבר לעשיית סרטים עיליתיים. גם לפרנק יש המון רעיונות לסרטים באורך מלא, סרטי תעודה וסדרות טלוויזיה. „אני מאוד אוהב הרפתקאות וחולם לעשות סדרה בת 13 פרקים על כל מיני מקומות בעולם“, הוא מספר. „הייתי רוצה למשל, לצלם בחורו, טיבט וברזיל, ולעשות סרט על כל אחת מהן. ב'דיסקברי' כבר אמרו לי שאני יכול להתחיל“.

למרות האהבה לקולנוע, פרנק לא מוותר על הטיסה. מדי פעם הוא מדרוך טייסים במטוסים חד־מנועיים, ממשיך לטוס להנאותו, ומקווה שבסרטים הבאים שיעשה יוכל להשתתף בפעלולים על כלי טיס. פעמיים בשנה הוא טס לארץ ומשרת במילואים

של חיל האוויר.

„אני מאוד אוהב לטוס ולעשות מילואים, כי שם אני מוקף אנשים שהם חברים שלי. זה פשוט אידיאלי לאחר כמוני. אני מאמין שצריך להעביר הלאה את הירע. זה אתגר של ממש, לקבוע מי יהיו הטייסים הבאים של חיל האוויר הישראלי“.

„אין לי ספק שנושים בישראל יכולות להשיג מסוקים כמו גברים. אם זה לא קרה עד היום, זה רק בגלל מעצורים מנטליים והיסטוריים של המימסד והצבא“

